

[Alfred Jensen.]

byggere. Jeg har hæftet mig ved, at finansministeren i sin omtale af dette forhold først og fremmest nævner arbejdere og funktionærer og først senere taler om de selvstændiges indkomster. Jeg tror ikke, det er nogen tilfældighed, at finansministeren har båret sig ad på denne måde. Hensigten er vel at aflede opmærksomheden fra de store avancer og give det udseende af, at prisstigningerne først og fremmest skyldes lønstigninger. Hvis man ser på statistikken over lønstigning og prisstigning, vil man imidlertid komme til et andet resultat. Jeg har allerede ved tidligere lejligheder gjort opmærksom på, at lønningerne i den periode, finansministeren har omtalt, nemlig de sidste 1½ år, i henhold til statistisk departementsopgørelser ikke er steget med mere end 6 pct., hvorimod detailpristallet viser en stigning på 12 pct. Hvis man nu manipulerer med disse tal på samme måde, som finansministeren gør, når han siger, at en fjerdedel af prisstigningerne kommer udefra, så viser det sig, at der er sket en betydelig større prisstigning i de sidste halvandet år, end lønstigningerne egentlig betinger. Det er ikke en overraskelse for dette lands indbyggere. Enhver ved, at avancer og fortjenester for aktieselskaber, selvstændige erhvervsdrivende, handlende og storlandbruget er så store som nogensinde.

Dette forhold afspejler sig i de regnskabsaflæggelser, der er foretaget af aktieselskaber i dette år, omhandlende driftsåret 1950. Der foreligger adskillige tal, som viser, hvor stor stigningen er. Det hænder vel, at man af og til finder aktieselskaber, der ikke har tjent så særlig meget, men tager man dem over en bank, viser deres nettooverskud en stigning på ca. 20 pct. Jeg skal ikke, hvilket ville være fristende, gennemgå regnskaber for en lang række aktieselskaber, jeg vil nøjes med at tage regnskaberne for fem aktieselskaber, som er offentliggjort på en enkelt dag, nemlig den 16. februar. Der er blandt disse aktieselskaber et enkelt, som har forøget sit overskud fra 1949 til 1950 med 50 pct. Der er også et enkelt aktieselskab, der har mindre i overskud, end det havde året forud. Jeg nævner dette for at vise, at jeg ikke kun tager de aktieselskaber, der har givet særligt stort overskud. Ser man på disse fem aktieselskaber, viser det sig, at de i 1946 i dividende udbetalte 3,3 mill. kr.; i 1949 var denne sum steget til 3 740 000 kr. og i 1950 til over 4 millioner, nemlig til 4 675 000 kr. Det betyder en stigning på 8—9 pct. i udbytteudbetalingen fra 1949 til 1950. Det

viser, hvor pengene ved prisstigningen er gået hen. Hertil må jo føjes, at de aktionærer, som her har fået en sådan forøgelse af udbyttet, som ligger langt ud over, hvad lønningerne er forøget med, samtidig har fået deres andel i aktieselskabernes formue forøget med den stigning, der er sket i værdien.

Hvad der kan ses af disse fem aktieselskabers regnskaber, kan også ses af andre aktieselskabers regnskaber, og jeg vil tro, at på lignende måde forholder det sig for selvstændige næringsdrivende, som ikke offentliggør deres regnskaber. Det vil sige, at vi her må konstatere, at det er de stigende avancer, der har forårsaget den store prisstigning herhjemme, og det vil altså sige, at pengene er gået i lommen på dem, der har kunnet forhøje deres avancer eller kunnet forøge udbyttet af arbejdskraften. Det er ikke for meget at sige, at vi aldrig nogensinde har set en så glubsk beregning af avancer og udbytning af arbejdskraft som netop i året 1950, og de, der ønsker at bekæmpe prisstigninger og inflation, burde have deres opmærksomhed henvendt på dette forhold og træffe foranstaltninger herimod. Men det har hverken denne regering eller den tidligere regering interesseret sig for, tværtimod. Man har ladet priserne stige. Man har så at sige ladet avancerne vokse, som erhvervenes folk fandt det for godt. Man har i stor stil afviklet de eksisterende kontrolforanstaltninger, vel vidende, at betingelserne for en fri konkurrence ikke var tilstede, og resultatet måtte blive de uhyre stigninger i fortjenesterne, som vi her har set. I stedet for at tage sig af disse forhold og sætte ind for at forhindre prisstigningen interesserer man sig mere for lønningerne og forsøger at give det udseende af, at det er lønningerne, der er skyld i, at priserne er steget, som de er.

Jeg har i denne debat, og også ved tidligere lejligheder, når vi har diskuteret landets økonomiske situation, konstateret, at ordførere har erkendt, at arbejdere, tjenestemænd og funktionærer og den gruppe af medborgere, der lever af en lille formue eller fast indtægt, er de eneste, der ikke har haft mulighed for at få kompensation for prisstigninger. Alle andre: aktieselskaber, selvstændige næringsdrivende, handlende, storlandbruget—selvstændige overhovedet—har været i stand til at skaffe sig erstatning for de prisstigninger, der har fundet sted. Men det har tilsyneladende ikke den store interesse, at man på den måde har presset prisniveauet i vejret. Man mærker jo på finansministerens fræmsættelsestale, at han